

РЕШЕНИЕ

№ 5327

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Тафров

**ЧЛЕНОВЕ: Милена Славейкова
Даниела Гунева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5778** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: ГР. С., [улица] срещу Решение №75060 от 22.04.2020г. постановено по НАХД № 8040/2019 на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-005782 от 18. 04.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/ – С. с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева на основание чл. 416, ал.5, вр.чл.415 ал.1 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички посочени съображения по отношение процедурните нарушения при издаването на АУАН и НП. Твърди, че същите не отговарят на задължителните реквизити, посочени в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Изтъква, че в АУАН не е посочено мястото на извършване на нарушението, а в НП липсват подробни обстоятелства, при които същото е извършено. Сочи, че НП не е връчено на законния представител на

дружеството. Касаторът твърди, че нито АО, нито СРС не са изследвали въпроса дали работата, за която се иска възнаграждение реално е извършена. Изтъква се още, че СРС не е обсъдил възможността за редуциране размера на санкцията, въпреки направеното своевременно искане за това. Моли за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъде отменено процесното НП.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът [фирма], редовно призован, не се представлява.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ – С., редовно уведомен, представлява се от юрк. С., която моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно, а касационната жалба да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства. Съдът е приел на 29.01.2019г.; 06.02.2019г.; 11.02.2019г. на [фирма], ЕИК:[ЕИК] са извършени проверки във връзка със спазване на трудовото законодателство. Съставен е Протокол за извършена проверка изх.№ПР1903914 от 11.02.2019г., в който са дадени конкретни предписания. Протоколът бил връчен на дружеството на 11.02.2019г.

При последваща проверка на 12.03.2019г., актосъставителят Г. Винарска установила, че [фирма], ЕИК:[ЕИК] в качеството си на работодател не е изпълнило задължително за изпълнение предписание под №7, дадено с Протокол за извършена проверка изх. № ПР1903914 от 11.02.2019г. Срокът за изпълнение на предписанието е до 28.02.2018г.

След като било установено, че предписанието не било изпълнено, на 19.03.2019г. В. съставила АУАН № 22-005782/ 19.03.2019г. в присъствието на двама свидетели. В акта е посочено, че не е изпълнено предписание под №7, дадено с Протокол за извършена проверка изх. № ПР1903914 от 11.02.2019г. При така описаната фактология извършеното от [фирма] е квалифицирано като нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на АУАН и административнонаказателната преписка, на 18.04.2019г. директор на ДИТ-С. издал атакуваното НП, с което при идентичност на фактическата обстановка, изложена в АУАН, на [фирма] в качеството му на работодател е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415 ал.1 от КТ.

За да потвърди НП в оспорената му част, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а вмененото нарушение се явява доказано по несъмнен начин.

Така постановеното решение е правилно.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя изложените от районния съд правни изводи. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Правилно е ангажирана отговорност на дружеството-касатор. На основание чл. 415, ал.1 от КТ - "Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв". Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал.1 от КТ.

Неоснователно е твърдението на касатора, че АНО, а в последствие и СРС е следвало да изследват въпроса за това дали работата, за която се иска възнаграждение е реално извършена. В процесния случай АНО правилно е приел фактическо неизпълнение в указания срок на дадено конкретно и влязло в сила задължително предписание, въз основа на което е формирал законосъобразен извод за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя в хипотезата на чл. 415, ал.1 от КТ.

Неоснователни са възраженията на касатора, че АУАН и НП не отговарят на минимално изискуемото съдържание съобразно разпоредбите на чл. 42 и 57 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав счита, че както АУАН, така и НП имат изискуемото от чл. 42 и чл. 57 ЗАНН съдържание, като както в акта за установяване на нарушението, така и в наказателното постановление са описани нарушението с посочване на всички съставомерни признаци, на обстоятелствата по извършването му, както и на нарушената законова разпоредба.

С оглед изложеното, настоящият състав счита, че установените от страна на районния съд данни законосъобразно са го мотивирали да приеме, че жалбоподателя е извършил вмененото му нарушение. Като е достигнал до горните изводи, районния съд е приложил правилно закона. За пълнота на изложеното следва да се посочи, че необосноваността не е сред касационните основания и не може да послужи за отмяна на съдебното решение, поради което съдът не следва да обсъжда това изведено от начина на формулиране на касационната жалба основание.

Административнонаказващият орган правилно и в съответствие с разпоредбите на чл. 27, ал. 1 и 2 от ЗАНН е наложил на касационния жалбоподател имуществена санкция в размера над минимума от 1500 лв., предвиден в санкционната разпоредба на чл. 415, ал. 1 от КТ. АНО е наложил санкцията в размер на 2500 лв., като е посочил, че към момента на издаване на НП няма данни произтеклата вреда за работника да е била отстранена. Предвид това е обосновано санкционирането с по-висок от минимално предвидения в закона размер за това нарушение. Деянието не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и не съставлява маловажно нарушение по смисъла чл. 415в, ал. 1 от КТ.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника

по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 лв.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.04.2020г. постановено по НАХД № 8040/2019г. на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 114-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

членове:1.

2.